

KEĎ UTIEČŤ, TAK S TEBOU

ADRIANA
KRIŠTOFÍKOVÁ

MOTÝL

ADRIANA KRIŠTOFÍKOVÁ

**KEĎ UTIEČŤ,
TAK
S TEBOU**

Copyright © Adriana Krištofiková 2014

Design © Motýľ design 2014

Cover photo © Zsolnai Gergely/Fotky&foto

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-022-3

ADRIANA KRIŠTOFÍKOVÁ

**KEĎ UTIEČŤ,
TAK
S TEBOU**

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Chat: Čau, si online?

Fresh: Áno. A ty?

Chat: To čo je za otázku?

Fresh: Taká istá ako tá tvoja.

Chat: Bavíš sa?

Fresh: Nie. Som frustrovaná. Prečo sa voláš Chat?

Chat: Je to úplne bežné meno, nie? Nič lepšie mi nenapadlo. A ty sa prečo voláš Fresh?

Fresh: Pretože ty sa voláš Chat...

Chat: ???

Fresh: Keď som rozmýšľala nad nickom a videla som tvoj Chat, hneď mi napadlo Fresh: Poznáš tú reklamu, nie?

Chat: Nie.

Fresh: Nepoznáš Nočný chat a ranný fresh?

Chat: Reklamy už nepozieram, z toho som vyrástol.

Fresh: Koľko máš rokov?

Chat: Dosť. A ty?

Fresh: Hádam.

Chat: Pozeráš reklamy a si frustrovaná. Zdáš sa mi vtipná, ale v pozadí cítim krče. Tipujem: plus-mínus... Si už dospelá?

Fresh: Si dobrý! Plus-mínus...

Chat: Aj ty. Odvčera mám pocit, že ku mne patríš ako ten slogan.

Fresh: Myslíš ako noc a ráno?

Chat: Áno. Ja som temný a ty si jasná.

Fresh: Jasná ako facka. Vždy som bola čitateľná. A čo myslíš tým temný? Začala som sa báť...

*Chat: Prepáč, ale musím končiť. Budem ťa tu vyčkávať, si zaujíma-
vá a páči sa mi tvoj prízvuk.*

Fresh: A to ešte nevieš, ako vyzerám!

*Chat: Zatiaľ nie, ale nádej zomiera posledná. Bežím. Tak zajtra.
Nestraš sa mi!*

Fresh: Ani ty mne...

Daj mi čas

Denisa počúvala, ako sa o poschodie nižšie hádajú jej rodičia. Ani len na návšteve sa nevedia ovládať! Ako dieťa nenávidela tie nezmyselné slovné vojny, ktoré sa začínali nevinnou poznámkou a končili búchaním dvier. História sa opakuje. Nehovorí sa náhodou, že ženy si vyberajú za partnera muža podobného ich otcovi?

Obliekla si župan a pozrela sa do zrkadla na dverách skrine. Plný dekolt, obľý zadok a dlhé štíhle nohy. Nebolo to najhoršie. Svojimi prednosťami hravo vyvážila nevýhodu mĺkvej ryby. Nikdy nemala podrezaný jazyk, hoci sa jej v hlave prehánali stovky bonmotov. Mužom sa to páčilo – aj tak neboli zvedaví na jej táraniny a zriedkakedy sa jej pozerali do očí. Najskôr ju to rozčuľovalo, potom začala nosiť hlboké výstrihy a zmierila sa s faktom, že je atraktívna, aj keď proti svojej vôli.

Vyšla zo spálne. Vo vedľajšej izbe sedela za počítačom jej sedemročná dcéra. Vravela si, že jej sa to nikdy nestane, no všetko sa dialo presne naopak. Peťka trávila celé dni na internete a veselo priberala. Ešte vlani v lete sa chodievali bicyklovať, večer sedávali dlho do noci v besiedke za domom, počúvali rádio a smiali sa zo susedy Molnárovej, ktorá ich rada špehovala zo svojho kuchynského okna.

Včera, keď ju Igor na večierku predstavil novoprijatej krásavici, v hlave sa jej rozsvietila kontrolka. Nikdy nežiarila, no keď sa neskôr v aute opýtala, ako sa volá *tá nová*, čudne zvrátil čelo a povedal *neviem*, srdce sa jej roztancovalo a pichlo ju v žalúdku.

Domov sa vrátili neskoro, Peťka a rodičia už spali. Naliali si červené víno a ohovárali ľudí z večierka. Ani nevie, ako sa do-

stali k výčitkám. Chrlila jednu vetu za druhou, posmelená alkoholom.

„Igor, prečo sa mi vyhýbaš? Navyše sa Petke vôbec nevenuješ?“

Znechutene na ňu zazrel. „Ja že sa vám nevenujem? A kvôli komu trčím celé dni v robote? Myslíš si, že súkromné hodiny angličtiny a tvoja manikúra sú zadarmo?“

„Ja predsa tiež pracujem...“ protestovala. Zdalo sa jej, že čím viac zarába, tým je lakomejší.

„Veď to akurát stačí na tvoje sprostosti! Nič nechápeš...“ mávol rukou.

„Takže sa ti neoplatí so mnou rozprávať?“ oči sa jej zaliali slzami.

Stisol pery a odpil si z pohára. Fľochol po nej pohľadom plným nenávisti.

„Už toho mám dosť! Tváriš sa ako chudera, ktorá sa kvôli mne musela obetovať! Kam by si to dotiahla so svojou diaľkovo dorobenou sociálnou prácou?!“ Vstal a zamieril do kuchyne. Vo dverách sa otočil:

„Ak sa ti nepáči, tak choď! Neboj sa, alimenty dostaneš. A ako si mohla dnes vidieť, o ženy nebudem mať núdzu.“

Skočila mu do reči: „Igor, viem, že to už dlho neklape, ale nejde len o nás. Čo Petka?“

„Petka si rýchlo zvykne! Veď ja som ten najhorší, ktorý jej všetko zakazuje. A keď to chceš počuť – nemáme syna! Ty máš dcéru a ja nemám nič!“

Vstala a s plačom odišla do postele, šokovaná jeho poslednou vetou. Znamená to, že Petku nemá rád? Alebo len bije hlava-nehlava?

Ráno sa prebudila na dotyky Igorových rúk, ktoré žiadostivo šmátrali po jej tele, no podarilo sa jej vymaniť z jeho objatia. Najskôr zmizla v kúpeľni, potom ticho vklzla do detskej izby a v Petkinej teplučkej posteli počkala, kým sa Igor vyparí z domu.

Na stolíku pod zrkadlom zahliadla časopis. Bielymi písmenami na čiernom podklade bola napísaná spoveď podvedenej čitateľky Márie. Príbeh o nevernom manželovi plný sklamaní a bolesti. O neverných ženách sa toľko nepíše, preblesklo jej hlavou. Musela však uznať, že o dobrodružstve za dverami spálne snívala už veľakrát. Po nociach ako táto by sa chcela aspoň na chvíľu zohriať v náručí plnom nehy, vášne a obdivu. Túžila po vyznaniach a lichôtkach, ktoré by jej prinavrátili pošramotené sebavedomie. Znova by sa cítila pekná, múdra, výnimočná. Taká, ako keď sa pred pár rokmi vydávala za Igora.

Petka jej zdola zakričala, že idú s babkou do záhrady. Denisa rýchlo vbehla do pracovne a zapla počítač. Na Facebooku si prečítala zopár posledných správ, ktoré si vymenili s Marekom. Pred mesiacom neverila vlastným očiам, koho jej Andrea tesne pred odchodom na materskú dovolenku predstavila ako nového šéfa ich pobočky. Vedela, že prijali nového človeka, ale že to bude jej bývalý spolužiak z gymnázia, ju prekvapilo, a zároveň potešilo. Akoby pokračovali tam, kde pred rokmi skončili – v iskrivej konverzácii a dvojzmyselných poznámkach.

Dočítala svoju poslednú odpoveď: *Marek, nechajme to radšej tak, som šťastne vydatá a ty šťastne rozvedený. Nezabúdaj, šéfko!* Nasledoval „smajlík“ v slnečných okuliároch.

Zhlboka sa nadýchla a prsty sa jej rozbehli po klávesnici: *Čaw, Marek, ak chceš, môžeme sa dnes večer stretnúť. Petku postrážia naši, sú u nás na návšteve. Navrhni details. Teším sa...*

Odoslala správu a obľala ju horúčava. Čo to, preboha, robí? Naozaj sa z nej stáva zúfalá manželka, ktorá celé dni premýšľa, ako ďalej? Áno, často si kladie otázku, či toto má byť všetko, čo jej život ponúka. Prázdna náruč, márne vyčkávanie na nežnosti, chrbát muža po svojom boku, ktorý kedysi videla v posteli len zriedka. Ešte pred pár mesiacmi mala hlavu položenú v jeho jamke nad kľúčnou kosťou a stačila im jedna perina...

Napäto civela na monitor počítača. Nad ikonou bubliny zasvietila červená jednotka. Nedočkavo klikla myšou, zmocnili sa jej vzrušenie a panika. Cítila sa ako dvojité agent, akoby robila niečo zakázané a za dverami izby na ňu striehli tajní so zatykačom.

Super, bejby. Konečne slovo do bitky! Detaily: som rozvedený, mám byť, skrátka „sám doma“. Zvyčajne nevarím, ale dnes rád urobím výnimku. Nechaj sa prevapíť. ;) O siedmej, Staromestská 35, 2. poschodie.

Usmiala sa a prevrapene zažmurkala. Bolo to ľahké, už je neverná na päťdesiat percent. Možno zašla príďaleko, veď stále počúva, akého má fajn chlapa, aká môže byť šťastná, akú má peknú rodinu. Áno, k cudzím sa jej muž správa úžasne, je vysmiaty, vtipný, vždy ochotný pomôcť. No len čo zatvorí dvere ich nového domu, kútiky úst mu ovisnú, ráno vstane z postele ako stroj a márne s Petkou čakajú, že ich pozdraví s úsmevom od ucha k uchu. Keď sa ho niečo opýta, buď čuší, alebo čosi zamrmle popod nos a je na nej, aby sa dovtípila, čo tá holá veta znamená.

Zbehla do záhrady, kde sa starkí hrali s Petkou Somára a červená lopta poletovala vo vzduchu.

„Mami, poď sa s nami hrať,“ zatiehla Peťka prosebným hlasom.

„Deňa, nájdí si na to dieťa trochu času! Kde furt trčíš?“ Mama na ňu prísne pozrela. Ach, mama! Tá vždy rada kritizovala a poúčala. Otec, ako vždy, nepovedal nič.

„Nie, musím dnes večer odísť. Dohodli sme sa s babami z poisťovne, že skočíme na pohárik. Musím predsa využiť, že ste prišli,“ zaimprovizovala a pocítila dvojnásobnú vinu.

Mama vzdychla a pokrútila hlavou. Nechápala, prečo musí počas ich návštevy niekam odbiehať. Veď by mala byť šťastná, že môžu byť pár dní spolu, keď bývajú tak ďaleko od seba. Nikdy sa nezmierila s dcériným odchodom z domu. A hoci v ich dedine zostali bývať Denisine sestry s rodinami, mame sa cnelo najviac

za najmladšou dcérou, maznáčikom, ktorý priskoro vyletel z hniezda a už nenašiel cestu späť. So svadbou v treťom ročníku na vysokej tiež veľmi nesúhlasila a bola presvedčená, že Igor bol Denisin životný omyl. Jej dcéra bývala veselá a energická, plná nápadov, rada sa zabávala, tancovala, chodila do divadla, často si obúvala túlavé topánky. Pred svadbou precestovala celú Európu s tlupou spolužiakov a s ruksakom na chrbte. Potom ju ulovil Igor a zatvoril ju do zlatej kľetky. Jediné, čo od nej vyžadoval, bola jej prítomnosť, pevná pozícia pred kuchynskou linkou, inventárne číslo hneď po skrinke na televízor. Denisa chradla stále viac a viac, už sa nesmiala a nepohadzovala hlavou ako nezbedné žriebä. A on jej po celý čas pomáhal len tým, že domov priniesol peniaze. Nebolo to málo, ale... Bolo to málo! Väčšinou sa na luxusných dovolenkách pohádali hneď v prvý deň, on sa potom tváril, že ju nepozná, až kým sa mu vynervovaná nevytrela do priazne. Zvrátene sa vyžíval, ako sa mu podlizuje a prosí ho, aby sa už nehnevali. Uspokojovalo ho to, mal nad ňou moc a bol si toho vedomý. A keď hrozilo, že si jeho žienka nadobro zbalí kufre, zatlačil ešte viac, brnkol na jej citlivé struny a vrátil ju na svoje miesto, pričom mohla byť šťastná, že ju vôbec pri sebe trpí.

Mama sa divila, ako mohla Denisa zahodiť roky života a zostať s človekom, ktorý si ju neváži a nehodí sa k nej. Možno naozaj nebol zlý, len k sebe nepasovali, boli ako dva pekné tóny, ktoré dokopy zneli ako škripanie zubov.

„Mami, pod! Len jednu hru,“ zopakovala Petka.

„Tak dobre, ale rýchlo!“ Denisa sa zaradila do kruhu a pripravila náruč. Otec jej hodil loptu, vyšmykla sa jej a Petka radostne zakričala: „Mama má deravé ruky!“ Napadlo jej, že náročky nechytí ani jeden hod a vypadne z hry ako prvá. Bude *Somárom* veľmi rýchlo. A dnes večer ešte veľakrát...

Nasadla do červeného golfu pred domom, a kým si upravovala polohu sedadla a spätné zrkadlá, zbadala, že žalúzie v obývačke sú vytiahnuté. Peťka stála na stoličke, mama a otec ju pridržali z každej strany. Jednou rukou jej mávala, v druhej zvierala veľkú čokoládu, dopoly odbalenú. Denisa jej odkývala, potom pohrozila a prstom ukázala na Milku Triolade XXL. Mama mykla plecami a nahnevane sa vzdialila, otec sa previnilo usmial. Dobre vedía, že Peťka musí obmedzovať sladkosti, je tučná a neskôr by mohla mať zdravotné ťažkosti. No rodičia si Denisine obavy vysvetľovali po svojom: krkavčia mať, ktorá decku nedopraje a najradšej by ho nechala hladovať. V každej nestráženej minúte vnučku napchávali.

Denisa poslala dcére vzdušný bozk a naštartovala. Lodičkou na vysokánskom podpätku stlačila spojku a minisukňa sa jej vyhnula takmer po brucho. Obliekla som sa ako štetka, napadlo jej. Čo už, po dnešnej noci to bude pravda. Nikdy Igora nechcela zraďiť, ale teraz je to jedno. Stisla výrazne namaľované pery a zaradila jednotku. Keď ju Marek uvidí, odpadne. Zatiaľ ju pozná v džínsovom prevedení zo strednej alebo v decentných kostýmčekoch poisťovacej spoločnosti: tmavomodré sako, pomarančová šatka okolo krku. Uniforma sa jej páčila – ušetrila nielen peniaze, ale aj raňajšie minúty pred otvorenou skriňou. Mala rada svoju prácu, hoci nikdy nepatrila k ambicióznym zamestnancom, ktorí chceli za každú cenu strieľať v prvej línii. Celkom jej stačilo ticho sedieť za počítačom, spracovávať štatistiku a vyrábať tabuľky. Nuda, ale celkom dobre platená. Aj tak nemala kam postúpiť, vysokú nechala v treťom ročníku, ale matematika a fyzika sa jej predsa na niečo zišli. Sociálnu prácu v Trnave dokončila minulý rok, no

z teplého miesta v poisťovni sa jej nechcelo odísť. Len chcela dokázať sebe aj Igorovi, že nepatrí do starého železa a jej mozgové bunky ešte nadobro neodumreli.

Marek, vysedávajúci od minulého mesiaca v presklenej kancelárii, ju hltal očami vždy, keď sa mu podarilo odtrhnúť zrak od počítača a nenápadne kontrolovať podriadených. Keď si pomyslela, že na gympli patril k priemerným študentom, ktorí za ňou ďaleko zaostávali, musela sa smutne zasmiať. Dotiahol to na jej šéfa a ona so samými jednotkami a s geniálnym logickým myslením mu pokorne kreslí harmonogramy.

Pridala plyn a napadlo jej, že sa chystá iba vymeniť kus za kus. V mnohých veciach si boli podobní s Igorom: draví, úspešní, ironickí. Dnes sa dozvie, či majú spoločného ešte viac.

Prišla na križovatku a zastala na červenej. Premávka, typická pre piatkový večer, zhustla.

Z kabelky vybrala mobil. Nie, Igor jej nevolal, nikdy nevolá, prečo by mal volať práve dnes? Iste si užíva na služobnej ceste v Ríme – a možno s novou mladou nohatou kolegynkou...

Aká obohraná pesnička! Všetko tu už bolo dvestokrát: on má milenku, ona ide k milencovi, dieťa strážia starí rodičia. Prekľukovala mestom a zaparkovala pod sídliskovým panelákom číslo 35. Pery si znova pretrela rúžom, rozopla si ešte jeden gombík vo výstrihu fialovej blúzky, upravila si jagavú retiazku s prívieskom – podkovou z bieleho zlata. Chvíľku ju podržala v prstoch pravej ruky a zatvorila oči. Bol to jej talizman, darovali jej ho rodičia k maturite.

Ako kráčala k vchodu, odrazu sa prudko rozpršalo. Super! pomyslela si na svoj účes, s ktorým sa trápila vyše hodiny. Nad hlavu zdvihla kabelku, ale uvedomovala si, že táto ochrana je smiešna a zbytočná. Utekala k pomarančovému sedemposchodovému domu a zrazu pocítila prudký náraz. Kabelka jej vyletela z ruky a pleskla o chodník. Chytila si nos, z ktorého sa jej vyvalila krv, a oneskorene si uvedomila, že sa zrazila s akýmsi chodcom,

vlastne bežcom. Kto mal zdravý rozum, v tomto počasi zobral nohy na plecia.

„Prepáčte,“ počula povedať zohnutý chrbát v premoknutej riflovej bunde. Muž sa narovnal a podával jej zablatenú tašku, ktorú pred chvíľou zdvihol zo zeme. „Nič sa vám nestalo?“ Vzápätí sa zarazil a zaševelil: „Preboha!“

Denisa si pridržala nos, krv jej kvapkala pomedzi prsty do výstrihu, na chodník, všade. Muž rýchlo vybral z vrecka riflí balíček papierových vreckoviek a trasúcimi sa prstami roztrhol obal. Podal jej celú hrču zhúžvanej buničiny.

Obloha sa ešte viac zatiahla a v diaľke zaburácal hrom.

„Prosím, podte aspoň do vchodu. Nemusíte sa ničoho báť, takto tu stáť nemôžeme,“ prehovoril muž a chytil Denisu za mokrý lakeť.

Prižmúrila oči, riasy mala zlepené dažďovými kvapkami a cítila, ako jej teplá krv steká dolu zápästím. Urobila krok vpred a nechala sa odprevadiť k výťahu vo vedľajšom vchode. Kým naň čakali, ukázala na kabelku a gestom naznačila, aby ju otvoril. Muž pochopil a o chvíľu jej podával bielu plátennú vreckovku s monogramom.

V hlave mala prázdno, stále prehĺtala hektolitry sladkej krvi a mala pocit, že omdlie. Vošli do bytu. Nemala ani čas premýšľať, či jej záchranca nie je náhodou úchylný vrah.

„Prosím, sadnite si. Dvere nechám otvorené, aby ste sa nebáli,“ pobádal ju na drevenú lavicu striedmo zariadenej chodby a zmizol za jednými z troch dverí so sklenou výplňou, aby sa o sekundu vrátil s mokrým froté uterákom a rolkou papierových utierok. Na zátylku pocítila mokrý chlad, do voľnej ruky jej vtlačil zopár nových útržkov.

„Prepáčte, veľmi ma to mrzí. Ja som obišiel iba s hrčou na čele,“ pohľad mu skĺzol na jej odhalené nohy v minisukni a zastal pri extravagantných lodičkách. Napadlo jej, čo si asi myslí. A to sa chcela iba trochu zabaviť so svojím šéfom.

„Je vám lepšie?“ jemne jej vybral uterák spod hlavy. Pokrútila hlavou. „Pre istotu vás hodím na polikliniku. Musí tam byť služba prvej pomoci. Alebo pôjdeme do nemocnice. Ukážte...“ Naklonil sa k nej a ona si ako na povel sňala z tváre papierový závoj. Oči sa mu rozšírili v úžase. „Ideme!“

Neprotestovala, nos ju neznesiteľne bolel a cítila, ako jej naviera koža okolo lícnych kostí.

Vonku sa ženili všetci čerti. Hromy burácali, blesky pretínali tmavomodrú oblohu, dážď nabral na intenzite. To sa mi hádam sníva, pomyslela si. Momentálne netúžila po ničom inom, iba stáť v kruhu najbližších v odkvitajúcej augustovej záhrade.

Jemne ju ťahal k sivému volvu na okraji chodníka.

„Počkajte,“ mrmlala cez vrstvu papiera. „Musím ísť svojim autom.“

„To je vylúčené, veď ledva vidíte,“ pokrútil hlavou a zasekol sa. Asi prezradil priveľa.

MLčky sa viezli dolu kopcom zo sídliska a kmitajúce stierače nestačili odhrňňať veľké dažďové kvapky, meniace sa v sekunde na prúdy vody. Denisa si pritláčala k hrudi drahú koženú kabelku, a keď náhodou nezakláňala hlavu, stískala k sebe polonahé stehná.

Auto zastalo pod kopcom na červenej, neznámy sa k nej otočil a chabo sa usmial. „Práve som šiel do služby, preto som utekal. Teraz je to už jedno.“ Odrazu mu niečo napadlo. Z vrecka bundy vytiahol mobil a stlačil predvolené číslo: „Nazdar! Stala sa mi nehoda, zrazil som sa s jednou... paňou a veziem ju do nemocnice.“ Chvíľu počúval a potom podráždene dodal: „Ale nie! Žiadna sranda! Naozaj, asi má zlomený nos, ideme na pohotovosť. Ozaj, nevieš, či poliklinika funguje?“ Potom bolo opäť ticho. Nakoniec vyvrátil oči a zanaďával: „Vieš čo, daj sa vypchať! Vravím, že to nie je vtip.“ Pozrel opäť na Denisu. „Aspoň vedia, že dnes neprídem do práce.“

Auto za nimi zatrúbilo, naskočila zelená.

Premeriavala si ho zo zaklonenej polohy. Rovný nos, krátke tmavé vlasy, vysoká, štíhla postava. Kamarát do dažďa, kiežby ho radšej nestretla...

Záchranka na poliklinike bola zrušená a museli sa trmácať cez pol mesta do nemocnice. Kráčali vedľa seba dlhými chodbami označenými nezmyselnými šípkami ako starí manželia, a hoci sa každú chvíľu vypytovali na oddelenie ORL, sestry v žltkastých nohaviciach a vo vyťahanych béžových svetroch im neochotne ukazovali vždy iný smer.

„S týmto musíte ísť na röntgen,“ zaznel verdikt zívajúceho doktora. Piatkový večer si predstavoval inak. „Počkajte tam na výsledky a potom sa vráťte sem. Vyzerá to na zlomeninu. Ako sa vám to stalo?“ Aj on si ju kriticky premeral a Denise prebehol mráz po chrbte. Neodpovedala a lekár chlácholivo zapriadol: „Budte úprimná. Nemusíte sa ničoho báť... Zbil vás niekto? Možno manžel, ktorý vás sem priviezol?“

„Vôbec nie! Zrazili sme sa na chodníku, obaja sme utekali pred búrkou. Ja som sa ponáhľala ku kamarátke na návštevu a jeho ani nepoznám!“

„Aha... Ako chcete. Keby ste si to rozmysleli, môžete to oznámiť... Nedajte sa otlkať,“ doktor si ju premeral, mal chuť potlaपाť ju po odhalených nohách. Takých nevinných tu už bolo!

Vyšla na chodbu spolu s lekárom. Znechutene flochol po jej záchrancovi, aj keď ťažko povedať, či bola táto nálepka preňho najvhodnejšia.

„Chodte s manželkou na röntgen a vráťte sa naspäť.“

„Prepáčte, nie je to moja manželka,“ bránil sa neznámy a priateľsky sa usmial.

„No tak – priateľka?“ Lekár mávol rukou a nečakajúc na odpoveď im ukázal chrbát.

„Nemusíte ísť so mnou,“ zamrmlala Denisa.

„Prosím, dovoľte mi odprevadiť vás a odčiniť, čo som vám spôsobil. Postarám sa o vás, odveziem vás domov.“

„Nie, na vašej ulici mám auto. Musím...“ oči sa jej zaliali slzami.

„Neplačte, radšej sa pohnime, nech vás čím skôr ošetrí.“

Apaticky cupkala vedľa muža, o ktorom ani nevedela, ako sa volá. Nezaujímal ju to. Netúžila po ničom inom, len sa pritúliť k teplému telíčku svojej dcéry v jej sladkom peleštku.

Röntgen vybavili za hodinu a do ordinácie vošli spolu. Cítili to rovnako – vo dvojici ľahšie odrazia štiplavé poznámky otráveného doktora.

„Mám pre vás dobrú správu. Zlomené to nie je, iba dosť pomliaždené, takže o svoj pekný profil neprídete.“ Snímky položil na stôl a obrátil sa k Denise: „Naozaj ste sa iba zrazili s chodcom?“ Potom sa pozrel na muža. „Takéto modriny až po uši mal iba Rambo, aj to len vtedy, keď prehrál prvý zápas. Potom už iba vyhŕaval, hoci s krivým frňákom.“

„Vtipné,“ ozval sa mrazivým tónom muž a lekár pochopil.

Odkašlal si a neutrálne pokračoval: „Krvácanie je potlačené, modriny sa vstrebú do mesiaca. Odporúčam celonočný ľadový obklad a niečo na upokojenie. Keby nastali komplikácie, treba prísť znova na pohotovosť alebo k vášmu obvodnému. Rátajte s dočasnou stratou čuchu,“ podal jej recept a unavene sa zaprel chrbtom do opierky.

„Ďakujem a dovidenia,“ šepla Denisa. Pohľadom zavadila o sklené dvierka bielej kovovej skrinky s liekmi. Nos mala pokrytý vrstvami gázy a prelepený leukoplastom. Bolo jej do plaču aj do smiechu. Oblečenie samá krvavá škvrna, minisukňa, ihličky... Teraz by som bola veľmi lacná, pomyslela si.

Vyšli pred nemocnicu a znova sa mlčky viezli nočným mestom. Mobil v jej kabelke vyzváňal, ale nereagovala naň. Buď to bol Marek, alebo mama. Jedno horšie ako druhé...

„Prosím, neurazte sa, ale rád by som vás odviezol domov. Napäť si vezmem taxík,“ povedal neutrálne muž a pozorne sledoval lesklú vozovku, v ktorej sa odrážalo pouličné osvetlenie.

Denisa chcela protestovať, ale potom iba pomaly vydýchla. „Ďakujem. To by bolo od vás milé. Myslím, že by som to teraz nedokázala.“

„Fajn. Volám sa Daniel,“ predstavil sa unaveným hlasom.

„Ja som Denisa,“ odpovedala zadychčane. Uvedomila si, že dýcha len ústami a má ich otvorené ako vráta. Mama im vždy kázala zatvoriť si ústa, lebo inak im do nich vletí mucha. Zvláštne, že jej myseľ zabúdila až do obdobia detských radovánok, maslových chlebov a loptových hier na ceste pred domom.

Vystúpili z auta, Denisa vylovila kľúče z kabelky a...

Zmätené blúdila očami po reťazci áut, parkujúcich pri chodníku. Stála na mieste ako prikovaná. Daniel ju zboku pozoroval. „Čo sa deje?“

Pobehla k miestu, kde predtým odstavila svoj golf. Na jeho mieste však trónilo čierne Audi A7.

„Nechala som ho predsa tu! To nie je možné!“ dychčala. Zakrútila sa jej hlava. Daniel ju šikovne chytil, aby nespadla na tvrdý betón.

„No tak! Ideme ku mne, nebojte sa.“

Dala sa ním opäť viesť ako poslušná školáčka. Chodba, výťah, tentoraz sa dostali až do obývačky.

Sedela na rohovej sedačke so známym kockovaným potahom. Minule ju obdivovala v Ikea, bola poriadne zlacnená.

„Ste si istá, že ste nezaparkovali niekde inde?“ spýtal sa Daniel a podal jej pohár s vodou.

„Áno, veď som išla na návštevu do vedľajšieho vchodu,“ trasúcimi sa rukami vzala pohár a dychtivo si odpila.

„Viete, práve som sa nasťahoval, takže okolie veľmi nepoznám. Možno by sme sa mohli opýtať vašich známych,“ prisadol si k nej v dostatočnej vzdialenosti.

Denisa si potiahla krátku sukňu a pokrútila hlavou: „Radšej nie. Je to komplikované.“ Ako v americkom seriáli, keď treba z niečoho šikovne vykľučkovať, stačí použiť toto magické slovíčko.